

✠

NOS DON DIEGO DE ARCE REINOSO
 por la gracia de Dios, y de la santa Sede Apostoli-
 ca Obispo de Placencia, Inquisidor General en to-
 dos los Reinos, y Señorios de su Magestad, y de su
 Consejo, &c. Hazemos saber à todas y qualesquier
 personas, asì Ecclesiasticas, como Seculares, de
 qualquier estado, orden, condicion, o preeminen-
 cia que sean, estantes en estos dichos Reynos, co-
 mo nuestro muy Santo P. Urbano Papa VIII. ha
 mandado despachar el Breue, que es del tenor si-
 guiente.

VRBANVS EPISCOPVS
servus servorum Dei: Ad perpetuam rei memoriam.

N Eminentì Ecclesie militantis Sede, meritis, licet in
 paribus constituti, sedulo meditamur, ut quae ad fidei Ca-
 tholicę conservationē à predecessoribus nostris provide
 statuta, & ordinata sunt firmiter perpetuò observentur,
 & cum opus sit nostrae auctoritatis munimine confirmen-
 tur. Dudum siquidem à fel. record. Pio Papa V. prede-
 cessore nostro emanavit constitutio tenoris subsequētis
 videlicet. PIVS Episcopus servus servorum Dei: Ad fu-
 turam rei memoriam. Ex omnibus afflictionibus, quas
 in hoc loco à Domino constituti, tam luctuoso tempore
 sustinemus, ille animum nostrum præcipue exerceat do-
 lor, quod Religio Christiana tantis iam pridem turbinibus agitata, novis quotidie
 propositis opinionibus conflictetur Christi; populus antiquis Hostis suggestionē
 dilectus in alios, atq; alios errores passim, & promiscue deferatur. Quantū verò ad
 Nos attinet totis viribus conamur, ut illa simul atq; profiliunt, penitus oppriman-
 tur. Magno etenim mœrore afficimur, quod pleriq; spectatę alioqui probitatis, &
 doctrinæ in varias sententias offensionis, & periculi plenas, tum verbo, tū scriptis
 prorumpunt, deq; eis etiam in Scholis inuicem controuersantur, cuiusmodi iung
 sequentes. Nec Angeli, nec primi hominis adhuc integri merita recte vocantur gra-
 tia. Sicut opus malū ex natura sua est mortis aeternæ meritoriu, sic bonum opus ex
 natura sua est vitæ aeternæ meritoriu. Et bonis Angelis, & primo homini si in statu
 illo perseverasset usq; ad vltimum vitæ, felicitas esset merces, & non gratia. Vitæ
 aeterna homini integro, & Angelo promissa fuit intuitu bonorum operum, & bona
 opera

opera ex lege naturæ ad illam consequendâ per se sufficiunt. In promissione tacta Angelo, & primo homini continetur naturalis iustitiæ constitutio, qua pro bonis operibus sine alio respectu vita æterna iustis promittitur. Naturali lege constitutum fuit homini, ut si in obedientia perseveraret, ad eam vitam pertransiret, in qua mori non posset. Primi hominis integri merita fuerunt primæ creationis munera, sed iuxta modum loquendi, Scripturæ sacræ, non recte vocantur gratia, quo fit, ut tantum merita, non etiam gratiam debeant nuncupari. In redemptis per gratiam Christi, nullum inveniri potest bonum meritum, quod non sit gratis indigno collatum. Dona concessa homini integro, & Angelo forsitan non improbanda ratione, possunt dici gratia, sed quia secundum usum sacræ Scripturæ, nomine gratiæ, ea tantum munera intelliguntur, quæ per Iesum Christum male merentibus, & indignis conferuntur: ideo neque merita, neque merces, quæ illis redditur, gratia dici debet. Solutio pœnæ temporalis, quæ peccato dimisso sæpè remanet, & corporis resurrectio proprie non nisi meritis Christi adscribenda est. Quod piè, ac iuste in hac vita mortali, usque in finem conversati vitam consequimur æternam, id non propriè gratiæ Dei, sed ordinationi naturali statim initio creationis constitutæ iusto Dei iudicio deputandum est, neque in hac retributione bonorum ad Christi meritum respicitur, sed tantum ad primam institutionem generis humani, in qua lege naturali constitutum est, ut iusto Dei iudicio obedientiæ mandatorum, vita æterna reddatur. Pelagij sententia est, opus bonum citra gratiam adoptionis factum, non est Regni cœlestis meritorium. Opera bona à filiis adoptionis facta, non accipiunt rationem meriti ex eo, quod fiunt per Spiritum adoptionis inhabitantem corda filiorum Dei, sed tantum ex eo, quod sunt conformia legi, quodque per ea præstatur obedientia legi. Opera bona iustorum non accipiunt in die Iudicii extremi ampliorem mercedem, quam iusto Dei iudicio mereantur accipere. Ratio meriti non consistit in eo, quod qui bene operatur habeat gratiam, & inhabitantem Spiritum Sanctum, sed in eo solùm, quod obedit diuinæ legi. Non est vera legis obedientia, quæ fit sine Charitate. Sentiant cum Pelagio, qui dicunt esse necessarium ad rationem meriti, ut homo per gratiam adoptionis sublevetur ad statum Deificum. Opera Cathecumenorum ut fides, & pœnitentia ante remissionem peccatorum facta, sunt vitæ æternæ merita, quam vitam ipsi non consequentur, nisi prius præcedentium delictorum impedimenta tollantur opera iustitiæ, & temperantiæ, quæ Christus fecit ex dignitate personæ operantis, non traxerunt maiorem valorem. Nullum est peccatum ex natura sua veniale, sed omne peccatum meretur pœnam æternam. Humanæ naturæ sublimatio, & exaltatio in consortium diuinæ naturæ debita fuit integritati primæ conditionis, & proinde naturalis dicenda est, & non supernaturalis. Cum Pelagio sentiunt, qui Textum Apostoli ad Romanos 2. *Gentes, quæ legem non habent naturaliter, quæ legis sunt, faciunt* intelligunt de gentibus, fidei gratiam non habentibus. Absurda est eorum sententia, qui dicunt hominem ab initio, dono quodam supernaturali, & gratuito supra conditionem naturæ suæ fuisse exaltatum. ut Fide, Spe, & Charitate Deum supernaturaliter coleret. A vanis, & ociosis hominibus secundum insipientiam Philosophorum excogitata est sententia, quæ ad Pelagianismum rejicienda est: hominem ab initio sic constitutum, ut per dona naturæ super addita, fuerit largitate conditoris sublimatus, & in Dei Filium adoptatus. Omnia opera infidelium sunt peccata, & Philosophorum virtutes sunt vitia. Integritas primæ creationis non fuit in debita humanæ naturæ exaltatio, sed naturalis eius conditio. Liberum arbitrium sine gratiæ Dei adiutorio, non nisi ad peccandum valet. Pelagianus est error dicere, quod liberum arbitrium valet ad vllum peccatum vitandum. Non soli fures ij sunt, & latrones, qui Christum, Viam, & Ostium veritatis, & vitæ negant, sed etiam quicumque aliunde, quam per ipsum in viam iustitiæ, hoc est ad aliquam iustitiam conscendi posse docent, aut tentationi vlli sine gratiæ ipsius adiutorio resistere hominem posse, sic ut in eam inducatur, aut ab ea non superetur. Charitas perfecta, & sincera, quæ est ex corde

corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta, tam in Cathecumenis, quam in
 poenitentibus, potest esse sine remissione peccatorum. Charitas illa, quae est plenitu-
 do legis, non est semper coniuncta cum remissione peccatorum. Cathecumenus
 iuste, recte, & sancte viuit, & mandata Dei obseruat, & legem implet per Charitatem
 ante obtentam remissionem peccatorum, quae in Baptismi lauacro demum percipi-
 tur. Distinctio illa duplicis amoris naturalis videlicet, quo Deus amatur, ut auctor
 naturae, & grati, quo Deus amatur, ut beatorum, vana est, & comentitia, & ad
 illudendum sacris Literis, & plurimis veterum testimonijs excogitata. Omne quod
 agit peccator, vel seruus peccati, peccatum est. Amor naturalis, qui ex viribus natu-
 rae exoritur, ex sola philosophia per relationem praesumptionis humanae cum iniuria
 Crucis Christi, defenditur a nonnullis Doctoribus. Cum Pelagio sentit, qui boni
 aliquid naturalis, hoc est, quod ex naturae solis viribus ortum ducit, agnoscit. Om-
 nis amor creaturae rationalis, aut vitiosa est cupiditas, qua mundus diligitur, quae a
 Ioanne prohibetur; aut laudabilis illa charitas, qua per Spiritum Sanctum in corde
 diffusa Deus amatur. Quod voluntarie fit, etiamsi necessario fiat, liberum tamen fit.
 In omnibus suis actibus peccator seruit dominanti cupiditati. Is libertatis modus,
 qui est a necessitate sub libertatis nomine non reperitur in scripturis, sed solum ne-
 men libertatis a peccato. Iustitia, qua iustificatur per fidem impius consistit forma-
 liter in obedientia mandatorum, quae est operum iustitia, non autem in gratia aliqua
 animae infusa, qua adoptatur homo in Filium Dei, & secundum interiorem homi-
 nem renouatur, ac diuinae naturae color efficitur, ut sic per Spiritum Sanctum reno-
 uatus, deinceps bene viuere, & Dei mandatis obedire possit. In hominibus poeni-
 tentibus ante Sacramentum absolutionis, & in Cathecumenis ante Baptismum est
 vera iustificatio, separata tamen a remissione peccatorum. Operibus plerisque, quae
 a fidelibus fiunt solum, ut Dei mandatis pareant, cuiusmodi sunt obedire parenti-
 bus, depositum reddere, ab homicidio, a furto, a fornicatione abstinere, iustifican-
 tur quidem homines, quia sunt legi obedientia, & vice legis iustitia, non tamen
 ijs obtinet incrementa virtutum. Sacrificium Missae non alia ratione est Sacrificium,
 quam generali illa, qua omne opus, quo fit, ut Sancta Societas, Deo homo inhae-
 reat. Ad rationem, & definitionem peccati non pertinet voluntarium, nec defini-
 tionis questio est, sed causae, & originis. Vtrum omne peccatum debeat esse volun-
 tarium, unde peccatum originis vere habet rationem peccati sine vlla relatione, &
 respectu ad voluntatem, a qua originem habuit. Peccatum originis est habitualiter
 parvuli voluntate voluntarium, & habitualiter dominatur parvulo, eo quod non
 gerit contrarium voluntatis arbitrium, & ex habituali voluntate dominante fit, ut
 parvulus discedens sine regenerationis Sacramento, quando vltimum rationis conse-
 cutus erit actualiter Deum odio habeat, Deum blasphemet, & Legi Dei repugnet.
 Prava desideria, quibus ratio non consentit, & quae homo inuitus patitur, sunt pro-
 hibita praecipito: non concupisces. Concupiscentia siue lex membrorum, & prava
 eius desideria, quae inuiti sentiunt homines, sunt vera legis inobedientia. Omne
 scelus est eius conditionis, ut suum auctorem, & omnes posteros eo modo inficere
 possit, quo infecit prima transgressio. Quantum est ex vi transgressionis, tantum
 meritorum malorum a generante contrahunt; qui cum minoribus nascuntur vitijs,
 quam qui cum maioribus. Diffinitiva haec sententia, Deum homini nihil impossi-
 bile praecipisse, falso tribuitur Augustino, cum Pelagij sit. Deus non potuisset ab
 initio talem creare hominem, qualis nunc nascitur. In peccato duo sunt actus, & rea-
 tus, transeunte autem actu nihil manet nisi reatus, siue obligatio ad poenam: unde
 in Sacramento Baptismi, aut Sacerdotis absolutione proprie reatus peccati duraxat
 tollitur, & ministerium Sacerdotum solum liberat a reatu. Peccator poenitens non
 viuificatur ministerio Sacerdotis absoluentis, sed a solo Deo, qui poenitentiam sug-
 gerens, & inspirans viuificat eum, & resuscitat, ministerio autem Sacerdotis solum
 reatus tollitur. Quando per elemosinas, aliaque poenitentiae opera Deo satisfaci-

mus pro pœnis temporalibus, nō dignum pretium Deo pro peccatis nostris offerimus, sicut quidam errantes autumant, nam alioqui essemus saltem aliqua ex parte redemptores, sed aliquid facimus: cuius intuitu Christi satisfactio nobis applicatur, & cōmunicatur. Per passiones Sanctorum in Indulgentijs communicatas non propriē redimuntur nostra delicta; sed per cōmunionem charitatis nobis eorum passiones impertiuntur, vt digni simus, qui pretio Sanguinis Christi à pœnis pro peccatis debitis liberemur. Illa Doctorū distinctio diuinæ legis mandata bifariam impleri, altero modo quantum ad præceptorum operum substantiam tantum altero quantum ad certum quendam modum videlicet secundum quem, valeant operantē perducere ad regnum æternum, hoc est ad modū meritorum, commentitia est, & explodenda. Illa quoq; distinctio, qua opus dicitur bifariam bonum, vel quia ex obiecto, & omnibus circumstantijs rectum est, & bonum, quod moraliter bonū appellare consueuerunt, vel quia est meritorium Regni æterni, eo quod fit à viuo Christi membro per Spiritum charitatis, reiicienda est. Sed & illa distinctio duplicis iustitiæ alterius, quæ fit per Spiritum charitatis inhabitantem, alterius, quæ fit ex inspiratione quidem Spiritus Sancti cor ad pœnitentiam excitantis, sed nondum cor inhabitantis, & in eo charitatem diffundentis, qua diuinæ legis iustificatio impleatur, similiter reiicitur. Item, & illa distinctio duplicis viuificationis alterius, qua viuificatur peccator, dum ei pœnitentia, & vitæ nouę propositum, & inchoatio per Dei gratiam inspiratur, alterius qua viuificatur, qui verē iustificatur, & palmes vivus in Vite Christo efficitur, pariter commentitia est, & scripturis minimē congruens. Non nisi Pelagiano errore admitti potest vsus aliquis liberi arbitrij, bonus, siue non malus, & gratiæ Christi injuriam facit, qui ita sentit, & docet. Sola violentia repugnat libertati hominis naturali. Homo peccat damnabiliter in eo, quod necessario facit. Infidelitas purē negatiua in his, in quibus Christus non est prædicatus, peccatum est. Iustificatio impij fit formaliter per obedientiam legis, non autem per occultam communicationem, & inspirationem gratiæ, quæ per eam iustificatos faciat implere legem. Homo existens in peccato mortali, siue in reatu eternæ damnationis potest habere veram charitatem, & charitas etiam perfecta potest consistere cum reatu eternæ damnationis. Per contritionem etiam cū charitate perfecta, & cū voto suscipiendi Sacramentum coniunctam, non remittitur crimen extra casum necessitatis, aut martirij sine actuali susceptione Sacramenti. Omnes omnino iustorum afflictiones sunt vltiones peccatorum ipsorum; vnde, & Iob, & Martyres, quæ passi sunt, propter peccata sua passi sunt. Nemo præter Christum, est absque peccato originali, hinc Beata Virgo mortua est propter peccatum ex Adam contractum, omnesque eius afflictiones in hac vita, sicut & aliorum iustorum, fuerunt vltiones peccati actualis, vel originalis. Concupiscentia in renatis, relapsis in peccatum mortale in quibus iam dominatur, peccatū est, sicut, & alij habitus prauī. Motus prauī concupiscentiæ sunt pro statu hominis vitari prohibiti præcepto. *Non concupisces*: vnde homo eos sentiens, & non consentiens, transgreditur præceptum: *Non concupisces*, quamuis transgressio in peccatum non deputetur. Quandiu aliquid concupiscentiæ carnalis in diligentia est, nō facit præceptum, diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Satisfactiones laboriosę iustificatorum, non valent expiare de condigno pœnam temporalem restantem post culpam condonatam. Immortalitas primi hominis non est gratiæ beneficium, sed naturalis conditio. Falsa est Doctorum sententia, primum hominem potuisse à Deo creari, & institui siue iustitia naturali. Quas quidem sententias stricto coram Nobis examine ponderatas, quamquam nōnullæ aliquo pacto sustineri possent in rigore, & proprio verborum sensu ab assertoribus intento, Hæreticas, Erroneas, Suspectas, Temerarias, Scandalosas, & in pias aures Offensionem immittentes respectiue, ac quæcumque super ijs verbo, scriptoque emissa præsentium auctoritate damnamus, circūscribimus, & abolemus, deq; eisdem, & similibus post hac

quoq;

quoquo pacto loquendi, scribendi, & disputandi, facultatem quibuscumq; interdici-
 mus. Qui secus tegerint, ipsos omnibus dignitatibus, gradibus, honoribus, bene-
 ficijs, officijs perpetuò priuamus, ac etiam inhabiles ad quacumque decernimus.
 Vinculo quoque anathematis eo ipso innodamus, à quo, nullus Romano Pōitice
 inferior, valeat ipsos, excepto mortis articulo liberare. Cæterum, vt iam commoti
 his de rebus tumultus, & contracta odia facilius comprimi possint, simulque ani-
 marū saluti plenius cōsulatur. Dilecto filio nostro Antonio Tituli S. Bartholomæi
 in Insula Presbytero Cardinali Granuelano nuncupato Apostolica scripta man-
 damus, vt ipse; quid ad perpetuam dictarum sententiarum, & scripturarum aboli-
 tionem, quid ad arcenda huiusmodi pro loquia, & disputationes, quid denique ad
 vnionem, & pacem cum communi omnium, & Ecclesiæ Catholicæ satisfactio-
 ne componendum, facto opus sit in primis diligenter expendat, de inde in his
 omnibus, quæ pro communi salute, tranquillitate, & honore optimum iudicauerit,
 salua semper Ecclesiæ prædictæ vnitate, etiam per alium, seu alios, fide, doctrina,
 & religione præstantes ocys exequatur, faciatque quicquid decreuerit, inuolante
 ab omnibus obseruari. Cōtradictores quoslibet per censuras, & pœnas prædictas,
 ceteraq; iuris, & facti remedia opportuna, appellatione postposita, compescendo.
 Inuocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachij sæcularis, non obstantibus,
 quòd forsitan aliquibus ab Apostolica sit Sede Indultum, quòd interdicti suspendi,
 vel excommunicari non possint, per literas Apostolicas non facientes plenam, &
 expressam, ac de verbo ad verbum de Indulto huiusmodi mentionem. Et quibusli-
 bet alijs priuilegij, exemptionibus, indulgentijs, & literis Apostolicis specialibus,
 vel generalibus quorumcumque tenorum existant, per quæ presentibus nō expres-
 sa, vel totaliter nō inserta effectus præsentium impediri valeat quomodolibet, vel
 differri, & de quibus, quorumque totis tenoribus de verbo ad verbum habenda sit
 in nostris literis mētio specialis. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginā
 nostræ damnationis, circumscriptionis, abolitionis, interdicti, decreti, & mandati,
 priuationis, & innodationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis au-
 tem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum
 Petri, & Pauli Apostolorum eius, se nouerit incursum. Dat. Romæ apud Sanctū
 Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo quingētesimo sexagesimo sep-
 timo Kalendis Octobris, Pontificatus nostri anno secundo. De indeque piæ mem.
 Gregorius Papa decimus tertius, etiam prædecessor noster, intellecto per eum, nō
 sine animi sui dolore, non defuisse tunc temporis aliquos Theologos, tum studio-
 sos, tum professores, qui articulos in prædicta Constitutione damnatos allerere, &
 pertinaciter defendere pergerent, pro officij sui munere eorundem remeritatem,
 atque audaciam ad totius Ecclesiæ periculum pertinentem minimè contemnen-
 dam, & dissimulandam censuit, sed ad coercenda huiusmodi ingenia, per aliam suā
 Constitutionem sub datum quarto Kalendas Februarij, Anno Incarnationis Do-
 minicæ Millesimo quingentesimo septuagesimo nono, Pontificatus sui Anno octa-
 uo, editam, Pij Prædecessoris Constitutionem prædictam sua quoque auctoritate
 confirmauit. Articulosque ibidem comprehensos, iterato dānauit, & nequis hanc
 in re constantem Sedis Apostolicæ voluntatem, ac sententiam ignorare posset,
 suam huiusmodi confirmationis Constitutionem, altera Pij V. comprehensa publi-
 cavit. Postea recolendæ memoriæ Paulus Papa Quintus similiter Prædecessor nos-
 ter ad tollenda scandala, & dissensiones, quæ in Ecclesia Catholica oriebatur oc-
 casione editionis librorum, & operum de Auxilijs tractantium, in Generali Con-
 gregatione Sanctæ Romanæ, & Vniuersalis Inquisitionis sub die 1. Decembris
 Anni Domini 1611. coram ipso habita, decreuit, vt scriberetur Nuncijs Apostoli-
 cis, quòd notificarent, & ordinarent Superioribus Religionum, & Vniuersitati-
 bus Studiorum, & Ordinarijs eorum Nunciaturæ, ne sinerent imprimi in materia

951

de Auxilijs, etiam sub prætextu commentandi S. Thomam, aut alio modo, & qui vellent de hac materia scribere, & imprimere, prius mitterent Tractatus, & Compositiones ad dictam Sanctam vniuersalem Inquisitionem, & in executionem mētis dicti Pauli Prædecessoris eiusdem Decreti tenor omnibus prædictis per Nuncios respectiue fuit legitime intimatus. Successiueq; ne contra prædictum decretum aliquod attentari cōtingeret, sed scandala, & dissensiones omnino cessarent. Nos in alia Generali Congregatione dictæ S. Romanæ, & vniuersalis Inquisitionis Feria 5. die 22. Maij, anno Domini 1625. per aliud Decretum nostrum, ipsum Pauli Prædecessoris Decretum cōfirmauimus, & innouauimus, ac omnibus & singulis cuiusvis Religionis, Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis etiam de necessitate exprimendę Regularibus, & alijs quibuscumq; tam Ecclesiasticis, quàm Sæcularibus personis cuiuscumque status, conditionis, gradus, ordinis, & dignitatis, tam Ecclesiasticę, quàm Sæcularis, ne imposterum auderent imprimere, vel quoquo modo in lucem edere Libros, Tractatus, vel compositiones ex professo, vel incidere aut prætextu, commentandi D. Thomam, vel quemlibet alium Doctorem, aut alia quauis occasione, prætextu, vel modo de materia Auxiliorum diuinorum tractantes, sine expressa, & speciali licentia à Nobis in Cōgregatione Sancti Officij prædicta, obtinenda donec aliud in hac materia à Sede Apostolica foret ordinatum, districtè præcepimus, & mandauimus, & vt huiusmodi nostrum decretum inuiolabiliter obseruaretur, voluimus, & declarauimus, cōtrauenientes pœnas priuationis dignitatum, & officiorum suorum, vocis actiue, & passiue, facultatis cōcionandi, publice legendi, docēdi, & interpretandi ipso facto, absq; alia declaratione incurrere, & nihilominus alijs etiam pœnis nostro, & successorum nostrorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis, subiacere, librosq; quos ex tunc deinceps contra dicti nostri Decreti tenorem edi contingeret, absq; alia declaratione tanquam expressè prohibitos haberi, & Impressores, præter amissionem librorum, pecuniarijs, alijsque corporalibus pœnis iuxta criminis grauitatem teneri. Nouissimè tandem accepto per nos in Oppido Ciuitate nuncupato Louanie. quosdam assertos Cornelij Iansenij olim Episcopi Iprensis, executores ex testamento in lucem edi curasse librum, cui titulus, *Augustinus*, ex professo continentem, & tractatam materiam de Auxilijs, nulla penitus petita, vel obtenta à dicta Congregatione licentia illum imprimendi, eiusq; operis occasiones Patres Societatis Iesu, nonnullas in Ciuitate Antuerpicen. de eadem materia tractantes, Theses pariter absque licentia eiusdem Congregationis imprimi curasse, opinionesque Iansenij in prædicto Libro contentas oppugnasse, rursusque nonnullas alias, Orationes, Scripturas, Epistolas, Thesesq; in calce infrascripti decreti nostri, tunc registratas, tam pro dicti Libri Iansenij, quàm Thesum à Patribus Iesuitis editarum defensione impressas fuisse, non solum contra prædictorum Decretorum prohibitionem, sed etiam in graue scandalum, & offensionem Ecclesiæ Catholicæ. Nos, vt malis huiusmodi immitentibus quanto citius occurreretur, & ne imposterum vllus auderet dictis Decretis contraire, per aliud Decretum in alia plena, & Generali Cōgregatione eiusdem S. Romanæ, & Vniuersalis Inquisitionis coram Nobis die 1. Augusti proximè præteriti habita, inhærendo prioribus Decretis à Paulo Prædecessore, & à Nobis, vt supra editis, pro tunc dicti Libri Iansenij, cui titulus *Augustinus* Louanij impressum, nec non Theses à Patribus Societatis Iesu Antuerpiæ in lucem editas, aliasque scripturas in calce posterioris nostri Decreti huiusmodi registratas, iam vigore anteriorum supradictorum Decretorum prohibitas, de nouo prohibuimus, ac pro prohibitis omnino haberi voluimus. Mandauimusque sub pœna excommunicationis ipso facto incurrendę, ne quis cuiuscumque status, gradus, conditionis, & qualitatis etiã specialis, & specialissima nota dignę, Librum, & Theses prædictas, aliasque scripturas, vt supra absque dictæ Sedis licentia in dicta Congregatione Sancti Officij obtinenda, retinere, & legere possit:

Man;

Mandauimus in super omnibus, & singulis cuiusvis Religionis, Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiã de necessitate exprimentæ, Regularibus, & alijs quibuscumq; tam Ecclesiasticis, quã secularibus personis, cuiuscumq; status, conditionis, gradus, Ordinis, & Dignitatis, Abbatiali, Episcopali, Archiepiscopali, & Patriarchali Dignitate suffultis, Collegijs, & Vniuersitatibus sub prædictis, vt supra excommunicationis ipso facto incurrendæ, Interdicti Ecclesiastici respectiue, alijsq; arbitrio nostro pœnis, infligendis, etiam corporalibus, ne in posterum auderēt imprimere, nec quoquomodo in lucē edere Libros, Tractatus, Cōpositiones, expofesso, vel incidenter, etiam sub prætextu commentandi Diuum Thomã, seu in Philosophicis agendi de concursu causæ primæ cum secunda & presertim defendēdi, aut impugnandi Librum dicti Iansenij, cui titulus *Augustinus* vel *Theses Patrum Societatis Iesu*, aliasq; scripturas in calce dicti posterioris nostri Decreti, vt præfertur registratas, & prohibitas, aut alia quavis occasione, vel modo de materia Auxiliorum diuinorum, seu de Gratia, & Libero arbitrio tractantes sine expressa licentia à Nobis in dicta Cōgregatione Sãcti Officij obtinenda, donec aliud in hac materia à Sede Apostolica prædictæ foret ordinatũ. Absolutionē verò à prædicta excommunicatione, nec non interdicti suspensionē, & relaxationem, Nobis, & dictæ Cōgregationi reseruauimus. Non obstantibus quibuscumq; priuilegijs, etiã Sanctæ Cruciatæ Iubilæi, etiam generalis, & facultatibus Missionariorum, ac alijs à dicta Sancta Sede emanatis, seu emanandis. Quibus omnibus in hac parte derogauimus. Voluimusque ea omnia suum plenarium sortiri effectum, omnesque contrafaciētes, vt supra ligare, nec quemquam excusari posse, etiam sub prætextu, quod anteriora Decreta Pauli Prædecessoris, & nostra alias, vt præfertur edita, non forent in Proincijs intimata, vel vsu recepta. Irritum quoq; & inane decreuimus quicquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contingeret attemptari. ~~Contrarijs quibuscumque non obstantibus~~ Et ne præmissorum ignorantia posset ab aliquo prætendi, voluimus vt posterius nostrum Decretũ huiusmodi, seu illius exemplum, ad Valvas Basilicarum S. Ioannis Lateranensis, & Principis Apostolorum de Vrbe, & in Acie Campi Floræ, affixum, omnes ita arctaret, & afficeret, ac si vnique personaliter intimatum foret. Nota verò Librorum & scripturarum prohibitarum in calce posterioris Decreti nostri huiusmodi registrarum, hæc est. Liber, cui titulus *Augustinus*, impressus Louanij Typis Iacobi Zezeri, Anno 1640. & Parisijs 1641. Theses Theologicæ de Gratia, Libero arbitrio, & Prædestinatione, Antuerpiæ apud Ioannem Meursium, Anno 1641. Cornelij Iansenij Iprensis Episcopi, &c. Laudatio Funeralis dicta à R. Fratre Ioanne à Lapide, &c. Louanij Typis Bernardi Marij, &c. Epistola idiomate Hispano, Al Eminentissimo, y Reuerendissimo Señor Cardenal de la Cueva, de la Congregacion de la Santa Inquisicion, por el P. Pedro Viuero de la Compañia de IESVS, Predicador del Señor Cardenal Infante. Dat. in Bruxellas 26. Enero 1641. Memoriale idiomate Hispano Cardinali Infanti Hispan. incipien. Sereniss. Señor, & finien, como es V. Cathol. Real A. Libellus, cui titulus Humilis, & supplex *Querimonia* Iacobi Zegers Typog. Louana aduersus Libellum R. P. S. I. Regiæ Cappellæ Bruxell. Concionatoris, & Theses PP. Societatis, Louanij apud Ioannem Zegres, anno 1641. primæ, secundæ, & tertie editionis, Memoriale ad Eminentissimum Cardinalem de la Cueva circa *Quærimoniam* friuolam Iansenianam, &c. contra Theses Theologicas, & Libellum supplicem, &c. eiusdem de eodem tela ingesta, & regesta. Theses Theologicæ, Apologeticæ, & Miscellanæ aduersus doctrinam Cornelij, &c. sub prætextu quærimoniæ Typog. Louanienfis editionis secundæ, &c. Antuerpiæ apud Ioan. Meursium Anno 1641. Libellus cui titulus, Augustini Hypponenfis, & Augustini Iprensis, de Deo omnes saluare volente, &c. Homologia, &c. Louanij apud Iacobum Zegers, Anno 1641. Epistola Liberti Fromūdi,

di, &c. Henrici Caleni Louanij 16. Iunij 1641. R. P. Societ. Iesu Louan. incipien-
theses vestras, Epistola Professorum S. Thomæ Colleg. Soc. Iesu Louan. Liberto
Fromundo, & Henrico Caleno, incipien. Gratias agimus, &c. Epistola, cui titulus
Petrus Buerus Doctoribus Iansenianis, &c. Ad rem, Ad rem, &c. incipiens Ad rē
Amici, &c. Somnium Hipponense siue de Cōtrouersis, &c. Relatore Phyletimo S.
T. Baecal. Formato Parisijs anno 1641. Insuper omnes alij libri, Opuscula, Epistolę,
Orationes, Theses, &c. aliaque omnia, tam edita hucusq; quàm imprimenda, tã
contra, quàm pro Cornelio Iansenio, ac Patribus Iesuitis. Cùm autem ex diligenti, &
matura eiusdem libri, cui titulus Augustinus lectione postmodum cōpertu fuerit
in eodem libro multas ex propositionibus à Prædecessoribus nostris olim, vt præ-
fertur damnatis, contineri, & magno cum Catholicorum scandalo, & auctoritatis
dicte Sedis contemptu contra præfatas damnationes, & prohibitiones defendi.
Nos huic malo in scandalum totius Reipublicę Christianę, & Fidei Catholicę per-
niciem vertenti, opportunum remedium adhibere volentes. Cōstitutionis Grego-
rij, ac Pauli Prædecessorum prædictorum nostrorum, nec non Decretū huiusmodi
totos, & integros tenores, ac Dat. etiam veriores presentibus pro totaliter, expre-
ssis, & insertis habentes. Motu proprio, & ex certa scientia nostra, ac de Apostolicę
potestatis plenitudine, hac perpetuã valitura Constitutione eiusdem Pij, & Grego-
rij Prædecessorum huiusmodi, Constitutiones prædictas, omniaque, & singula in
eis contenta Apostolica auctoritate, tenore præsentium perpetuõ cōfirmamus, &
approbamus, librumq; prædictum, cui titulus est, Augustinus, articulos, opiniones,
& sententias in dictis Constitutionibus reprobatas, atq; damnatas, vt à Nobis com-
pertum est, continentem, & renouãtem, aliaque omnia opera præsentibus nostris
literis subinserta, quę alijs sub posteriori Decreto nostro prædicto registratis, per
præsentibus addimus, atque adiungimus, eadem auctoritate per præsentibus omninõ
prohibemus, ac pro vetitis, & prohibitis haberi volumus, & mandamus. Iubentes
in super sub omnibus pœnis, & censuris in prædicta Constitutione Pij Prædecesso-
ris, contentis, à quibus, nullus Romano Pontifice inferior, excepto mortis articulo
absoluere, contrafacientes possit. Ne quis cuiuscumq; cõditionis, & qualitatis, sit
etiam specialis, & specialissima nota, & expressione dignus, de prædictis, vt supra
damnatis, & in prædicto libro contentis alijsq; vt infra subinsertis articulis, opinio-
nibus, sententijs, libellis, orationibus, scripturis, Epistolis, Thesis quoquo pacto
loqui, scribere, & disputare audeat, Librumque, & alia prædicta penes se retinere,
vel legere præsumat. Remanente nihilominus in reliquis in suo robore posteriori
Decreto à Nobis in Sacra Supreme, & Vniuersalis Inquisitionis Congregatione,
vt præfertur, edito. Decernentesq; sic, & non alias in præmissis omnibus & singu-
lis per quoscumq; Interpretes, Doctores, Academas, Vniuersitates, & studia ge-
neralia, aliasq; personas, Iudices ordinarios, delegatos, mixtos, etiam Nuncios nos-
tros, & Sedis prædictę, sublata eis, & eorum cuilibet, qualibet aliter iudicandi, &
interpretandi, ac glossandi, & decidendi facultate, & auctoritate vbiq; iudicari, &
definire debere. Irritumq; & inane quicquid secus super his à quoquam quauis auc-
toritate scienter, vel ignoranter attentatum forsitan est hætenus, vel in posterum
contigerit attentari. Non obstantibus, omnibus, quę in dicto nostro posteriori De-
creto volumus non ob stare. Cæterisque contrarijs quibuscumque. Opera verõ ad-
dita alijs in calce posterioris nostri Decreti, vt præfertur, registratis, & prohibiti
sunt sequentia, videlicet Liberti Fromundi Sacrę Theologiæ Doctoris, &c. Bre-
uis Anathomia hominis Louanij apud Iacobum Zegers, &c. Anno 1641. Conuen-
tus Africanus, siue disceptatio Iudicialis apud Tribunal Præsulis Augustini, &c.
enarratore Artemidoro Oneirocritico A. Rouen. Ches Nicolas de Montaine, an-
no 1641. Memoriale Au Roy incipiens Iean Iansenius Chanoine, &c. & finiens,
contra illa duo Decreta Summorum Pontificum, &c. Item attestatio Notarialis,
&c;

5

&c. incipiens, Ego infrascriptus, & finiens Petrus Mintaert Notarius. Approbatio sub nomine nonnullorum Theologorum ex varijs Religionibus, tam Ordinum Monachalium, quam Mendicantium, nec non Archiepiscopi Philippensis, aliorumve Theologorum Clericorum Secularium doctrinae Cornelij Iansenij in dicto Libro Augustinus contenta, incipiens. Quid sentiendum sit de doctrina in opere Reuerendissim. D. Cornelij Iansenij Episcopi Iprensis fel. mem. nuncup. Augustinus contenta patebit ex subsequenti attestacionibus doctissimorum virorum in Belgio, & alibi existentium, &c. & finiens. Et me publico, & Apostolico, ac dicte Vniuersitatis Notario, & Scriba iurato. Quod attesto Petrus Mintaert Notarius. Ut autem presentes nostrae literae omniaque, & singula in eisdem literis, vt supra contenta ad omnium notitiam deducantur, nec illarum ignorantia ab aliquo allegari possit. Volumus easdem presentes nostras literas, seu earum transcriptum etiam impressum, cui manu Notarij publici subscripto, & sigillo alicuius personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munito, plenam vbique locorum, & tam in iudicio, quam extra illud fidem adhiberi decernimus, in Basilicae Principis Apostolorum de Vrbe, & Cancellariae Apostolicae Valuis, atque in Acie Campi Florae per aliquos ex Cursoribus Palatij Apostolici publicari, & affigi, earumque copiam inibi affixam dimitti, publicationemque affixionem, & copiae affixae dimissionem huiusmodi in omnibus, & quoad omnia sufficere, & pro solempni, & legitima haberi, nec aliam publicationem in Regnis, Prouincijs, Ciuitatibus, Oppidis, & locis requiri, aut expectari debere, omnesque, & singulos perinde arctare, & afficere, ac si vnicuique nominatim, ac personaliter intimatae, atque praesentatae fuissent. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis, approbationis, additionis, adiunctionis, prohibitionis, iussionis, decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incursum. Dat. Romae apud Sanctum Petrum, Anno Incarnacionis Dominicae millesimo sexcentesimo quadragesimo primo, Pridie nonas Martij, Pontificatus nostri anno Decimo Nono. E. D. A. T. Visa de Curia P. Gentilis. F. Morolus, P. Ciampinus.

Anno à Natiuitate D. N. IESV CHRISTI millesimo sexcentesimo quadragesimo tertio, Indictione vndecima, die verò 19. Iunij, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris & D. N. V R B A N I diuina prouidentia Papae VIII. anno eius vigesimo, supradicta Constitutio affixa, & publicata fuit ad valuas Basilicae Principis Apostolorum de Vrbe, & Cancellariae Apostolicae, atque in Acie Campi Florae, vt moris est per me Ioan. Baptistam Ricciū eiusdem Sanctiss. D. N. Papae, ac Sanctae Inquisitionis Cursorem.

Y para su execucion, y cumplimiento, por la presente mandamos á todas, y qualquier personas, de qualquier estado, condicion, y dignidad que sean, assi Ecclesiasticas, como Seculares, guarden, y obedezcan el dicho Breue, segun, y como en el se contiene, con apercebimiento que procederemos con toda seueridad, y rigor, y como mejor aya lugar de derecho, contra los que remisos, é inobedientes fuerdes en la obseruancia de su tenor; y os encargamos, y mandamos, que como quiera que entendais que se contrauiene al dicho Breue en qualquier manera, lo denunciéis, y lo delareis ante Nos, ó ante qualquiera Inquisidor destos Reynos, ó Comisario del Santo Oficio, á quien priuatiuamente toca, y pertenece su conocimiento, entregando á los dichos Inquisidores de cada distrito dentro de 30. dias, que comien-

